

[Tandrup Jensen.]

vil imødekomme Københavns politis notat af 15. april 1975 og sætte skærpede forholdsregler ind imod enhver norm for handel med euforiserende stoffer.

Tastesen (S):

På trods af en henstilling til fremskridtspartiet om at vente med narkotikadebatten til alle de nødvendige oplysninger om den nuværende situation med hensyn til narkotikamisbrugets omfang og dets bekæmpelse var indsamlet, har fremskridtspartiet valgt at fremprovokere debatten, så den allerede finder sted i dag. Hvis fremskridtspartiet vil have debatten, skal det få den, selv om det saglige grundlag for debatten ville have været bedre, hvis vi havde valgt at afvente svar på de spørgsmål, der er stillet i folketingets socialudvalg.

Hvis man er i stand til at solidarisere sig med de sociale problemer, der findes i vort samfund, og som kan føre til narkomani, så er en debat om disse ting god og vigtig netop nu. Først for at få vurderet, om det var en rigtig narkotikapolitik, som vi, der var med dengang, lagde grunden til i slutningen af 1960'erne, og om vi har bekæmpet narkotikamisbruget tilstrækkelig godt. For det andet og lige så vigtigt for at få vurderet, om et nyt hårdt narkotikaproblem pludselig på ny kan dukke op.

Da den hårde narkotika i sidste halvdel af 1960'erne pludselig var her i samfundet, valgte folketinget i stedet for en hård restriktiv linje, som ville spærre folk inde på isolerede øer, at være fornuftig og liberal i sin holdning. De lette løsninger var ellers tydeligt nok fremme i debatten. „I brummen med dem“, „lad dem dø i fred“ eller „giv dem et stof, som staten kan styre“, her tænker jeg på metadon — sådan lød det fra flere sider.

Men det tjener folketinget til ære, at man aldrig faldt for de lette løsninger. Man valgte at interessere sig for baggrunden, først og fremmest for, hvorfor unge mennesker begynder at tage de hårde stoffer og med en sådan indsigt som ballast at forsøge sig med hjælp og behandling. Dette er en fremgangsmåde, som har givet resultater. Man gjorde altså noget mere end blot det at behandle selve narkomanien. Man beskyt-

tede narkomanerne, så langt dette var muligt, og tog også fat på at påvirke de årsager, der fremkaldte narkomanien, samt så på baggrunden for en gruppe menneskers mis-trivsel og rusmiddelflugt i et ellers højt udviklet samfund. En stor del af folketingets medlemmer og en stor del af befolkningen forstod efterhånden baggrunden for narkomanernes reaktion på et samfund, som af dem følte uretfærdigt og hensynsløst.

Lad os kaste et blik tilbage over udviklingen i de syv år, der er gået siden folketingets første store narkotikadebat i januar 1969. Og når hr. Tandrup Jensen taler om fejlpositioner, så er det klart, at stående over for et nyt problem kan det ikke undgås, at man på enkelte områder laver fejlpositioner. Man måtte prøve sig frem her; men det generelle billede er, at den narkotikapolitik, der har været ført, har været den rigtige.

Den forebyggende indsats, præventionen, skulle bremse problemets vækst, så nye unge i mindst muligt omfang blev misbrugere af de farlige rusgifte. Jeg ved med sikkerhed, at den forebyggende indsats har haft stor betydning, og den er vel årsagen til, at de unge, der i dag er under 20 år, kun i begrænset omfang har berøring med hash og andre, hårde, narkotiske stoffer.

Undervisningsministeriets konsulenttjeneste har igennem årene gjort en god indsats ved at udbrede kendskabet til de forskellige stoffer og deres farlighedsgad. Dette er sket ved et oplysningsarbejde, der ikke alene har været rettet imod folkeskolen, men også imod de mange ungdomsklubber, foreninger og uddannelsessteder. Nøgtern og ærlig orientering om stofferne har ført til en mindre efterspørgsel hos de helt unge. Noget andet er, at vi desværre i takt med den faldende interesse for f. eks. hash har oplevet et stigende alkoholforbrug og nu også pilleforbrug hos en del af de unge. Derfor er det en rigtig beslutning, at undervisningsministeriets konsulenttjeneste nu også beskæftiger sig med den forebyggende indsats imod alkoholmisbruget.

Den behandlende indsats over for de unge, der er kommet ud i misbrug, har udviklet sig langsomt, men kan også helt klart opvise resultater. Det har været en besværlig og stenet vej at få opbygget et socialpæ-